

באמצע תפילת העמידה... "נזכר" שעדיין לא ספר ספירת העומר.....

מעשה ביהודי שהתחיל להתפלל תפילת מנחה דקות ספורות לפני השקיעה והנה כשהגיע לחונן הדעת נזכר שלא ספר אמש את ספירת העומר וגם במשך כל היום לא נזכר לספור. כעת אם ימתין לסיום תפילתו יהיה זה כבר בבין השמשות, כך שלא יוכל להמשיך לספור את ספירת העומר בברכה בשאר הימים הבאים (יצוין שהשואל דנן נוהג כפסקי הרב כה"ח שהכריע בסימן תפ"ט אות פ"ג שאם נזכר בבין השמשות שלא ספר בליל אתמול לא יוכל להמשיך לספור את שאר הימים בברכה ויעו"ש שיש חולקים וסוברים שניתן להמשיך למנות בברכה).

אלא שלפתע עלה במוחו הברקה מעניינת מה עשה? לפני שחתם ברוך אתה ה' חונן הדעת פנה אל בוראו וכך התחנן: "רבונו של עולם היום שלושים יום לעומר שהם ארבה שבועות ושני ימים ואני במסכת יבמות רק בדף ו' שהתחלתי ללמוד אותה בתחילת חודש ניסן אנה ה' פתח ליבי והאר עיני בתורתך..." כשסיים תפילתו מיהר לשאול האם עלתה לו הספירה ואני יכול להמשיך לספור בברכה בשאר הימים? בספר המתוק "ופריו מתוק" להרב ארז חזני שליט"א כתב כך להשיב:

השיב מו"ר הרב זילברשטיין שליט"א:

נא' בספר החינוך {מצווה ש"ו} משרשי מצוות ספירת העומר על צד הפשט לפי שכל עיקרן של ישראל הוא התורה. ומפני התורה נבראו שמייים וארץ והיא הסיבה שיצאנו ממצרים כדי שיקבלו התורה וייקיימוה והיא תכלית הטוב שלהם...ומפני כן היא עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לגדולה, נצטוונו לספור ממחרת הפסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף לצל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחרות כי המניין מראה לאדם כי כל ישעו וחפצו להגיע אל הזמן ההוא" ע"כ דברי החינוך. ומכאן נלמד שספירה היא השתוקקות לדבר מסויים כמו כסף וכיוצא"ב יבוא לספור. ולהבדיל הוא הדין בעניין הספירה כל יום ויום שאנו מצפים לקבלת התורה הקדושה.

משכך מסיק הרב דיתכן דבנדון דידן לא יצא ידי הספירה כי ספירתו אינה מבטאת כלל תשוקה ליום הנכסף של קבלת התורה אלא אלו דברי תחנונים הם וסימן בעלמא את משך זמן לימודו אך זו לא 'ספירת' העומר.

אמנם יש לדון בדברי הרב שליט"א מדוע לא יצא ידי חובת הספירה דלכאורה בשו"ע תפ"ט סעיף ד' נפסק שלא יאמר אדם לחבירו את יום הספירה בבין השמשות לפני שספר בברכה מפני שיפסיד הברכה שסוף סוף אמר את הספירה. וכן נידון בפוסקים (הרב קול אליהו ח"א, והסכים עמו החת"ס לעניין הספירה) מה הדין בכותב לחבירו בזמן בין השמשות כנהוג אצל כמה מהחכמים שכותבים בראשית הדף שלהם היום כך וכך למ"ט מונים שאם שכח לספור בפיו יצא ידי חובה וממשיך לספור בברכה (ועיין בחזו"ע יום טוב עמ' רמג שכתב להקל היכא שלא כתב שבועות כי היא מצווה דרבנן ובדרבנן מקילין ולכו"ע א"צ כוונה) ועוד מובא בפוסקים באדם שנמצא בבית האסורים ושם המקום לא נקי התירו לו לספור אפי' ללא ברכה ולאחר מכן שיצא מבית האסורים יספור בברכה והוא הדיו ל"ע לאונן שזמן הקבורה נמשך לילה ויום שיוכל לספור ללא ברכה. יוצא איפוא מהאמור לעיל שיש עניין בספירה גרידא וכל שספר ובפרט בני"ד שהמציא תחבולה לספור וכיוון לכך בוודאי שיצא ידי חובה. עוד נראה להוסיף נדבך נוסף ע"פ מה דמבוא' בפוסקים (עיין בפתחי תשובה יו"ד שכ"ח סק"א) בשם הגאון הרב פרי תבואה דאדם יכול לתקן ברכה ששכח בברכת ויברך דוד ומעשה שהיה אצל החת"ס באדם ששכח שהחיינו ותיקן אותה בוברך דוד אע"פ שלא תופסים דעה זו להלכה (עיין בילקוט יוסף בחלק החדש על ספירת העומר) עכ"פ הנך רואה שגם בתפילה עצמה יש דרך לתקן עצמו בברכות ולכאוף ה"ה בנדון שלנו שיצא ידי חובה. כמו כן שאלה זו נשאלה לכמה מחכמי זמננו שליט"א ובאמת חלקם העלו בצ"ע כפסק הגאון הרב זלברשטיין אמנם חלקם (הרב בנימין חותא הגר"ח רבי ועוד) העלו שיצא ידי חובה בפשטות מפני דכיוון בכך לצאת ידי חובה ועוד דסו"ס מצווה דרבנן וא"צ בה כוונה והעיקר הוא המעשה דהוציא בפיו הספירה.

חיזוק.....

בבקשה טובה גדולה. אני עושה את דרכי כעת לעבר
שדה התעופה, מפני שיש לי טיסה בעוד שעתיים
, אך התחייבתי להעביר מעטפה אל מרן הרב חיים
קנייבסקי, האם תוכל לעשות לי טובה, ולהעבירה אל
מרן במקומי?". האברך הסכים לעשות זאת בשמחה
ולקח לידי את המעטפה. ואכן, מיד כשהגיע אל בני
ברק, עשה את צעדיו לעבר ביתו של מרן הרב
קנייבסקי שליט"א ונעמד בתור. כשהגיע תורו, פנה
הוא אל מרן והזכיר לו את הוראתו לנסוע למירון על
מנת לזכות לישועה, וביציאתו מהציון הקדוש פנה
אליו יהודי אמריקאי שביקש להעביר אל מרן את
המעטפה הזו. מרן הרב קנייבסקי שליט"א פתח את
המעטפה, והוציא ממנה צ'ק על סך של... ש"
15.000 בדיוק. מרן הביט בצ'ק ומסרו לעבר
האברך שהיה המום לחלוטין. מרן הרב קנייבסקי
שלח אותו למירון להתפלל לה' על מנת לשלם את
החוב – שנקב, והנה ביציאתו מקבל לידי מעטפה
15.000 ש"ח... בדיוק! שבסופו של דבר הופכת
להיות שלו.

"צדיק גוזר וה' מקיים", אומרים חז"ל, לכן עלינו
להיזהר ולהישמר בכבודם של הרבנים ותלמידי
החכמים ובזכות זה נזכה לגאולה השלימה.

כל השונה הלכות.....

"הלכות ריבית"

1. אדם שלקח כסף מגמ"ח, אם רוצה
בעת החזרת החוב לתת תרומה לגמ"ח
לא יתן זאת ביחד אלא לאחר זמן
2. אדם שקנה חפץ לחבירו עם כרטיס
האשראי שלו וגבו עבור התשלומים
קרדיט אסור להחזיר לחברו עד
שיעשה עמו היתר עיסקא.

איים יקרים !!!

בואו נתחזק בקדושת בית הגנוסה

לא לדבר דיבורי חולני כלל ועיקר !!!

גם עלינו להתחזק בימים קשים אלו בחיזוק בכבוד
השני, ובפרט אם הוא רב ותלמיד חכם שמעלתו
גדולה ועצומה. לפנינו מעשה מדהים שאירע בביתו
של מרן הרב חיים קנייבסקי שליט"א, אותו סיפור
בעלי המעשה: "אל מרן הרב חיים קנייבסקי
שליט"א, הגיע אברך צדיק וירא ה', היגע בתלמודו
יומם וליל. אין לו שום מושג ושיח בענייני העולם
הזה, ועל כן יש לו שאלה גדולה אל מרן הרב
קנייבסקי. "כבוד הרב", פנה האברך אל מרן, "אני
אברך הלומד יומם וליל בכולל, וב"ה לאחרונה זכינו
לחתן את הבת שתהיה בריאה, עם חתן צדיק וירא ה'
אלא, שלקחנו הלוואות והתחייבויות לצורך חתונת
הבת, וכעת עלינו לפרוע את התחייבויות. אין לנו
בדיוק מהיכן לפרוע את ההלוואות, ובני ביתי
מפצירים בי שאסע לחו"ל על מנת לבקש מנדיבי עם
עזרה בדבר, על מנת שאוכל לחזור מיד לארץ
להמשיך לשקוד על התורה והעבודה בשקט ובשלום.
אני, שאינני מבין באיסופי צדקות אלא שקוע אני
במשך היום בעומקה של תורה, באתי לשאול את
הרב האם עליי לעשות כבקשת בני ביתי ולנסוע
לחו"ל על מנת לבקש כספים?". מרן שר התורה
הרים את עיניו הקדושות לעבר האברך ושאל: איזה
סכום התחייבת להחזיר?

"האברך שהיה קצת מבולבל": פתח ואמר

15.000 ש"ח במקום 15.000 דולר.

מיד כששמע זאת מרן השיב לו: נו, בשביל

15.000 ש"ח נוסעים לחו"ל, תיסע למירון וה'

יעזור". ברוך אומר ועושה', כבר למחרת עשה

האברך הצדיק כדברי קודשו של מרן, ובשעת בוקר

מוקדמת רכש כרטיס נסיעה. ושוב' מבני ברק

למירון – הלוח הוא עלה אל האוטובוס והגיע

למירון. כשהגיע אל ציון הצדיק שפך הוא את ליבו

ברגשי תודה לה' שעזרו לחתן את ביתו, והתחנן

מלפני בורא העולמים שיעזור לו לסגור את

ההלוואות שלקח לחתונת בתו. כך במשך כמה שעות

התפלל והתחנן מלפני ה' באמירת תחנונים ותהילים

ועשה את דרכו לעבר תחנת האוטובוס הסמוכה.

בעודו ממתין בתחנת האוטובוס אל הקו שיחזיר אותו

לביתו בבני ברק, פונה אליו יהודי אמריקאי שהלך

באיזור התחנה, ושאל אותו: אולי במקרה אתה

בדרכך אל העיר בני ברק? "כן", השיבו האברך

"אני חוזר אל ביתי". פניו של האמריקאי אורו והוא

ביקש בכל לשון של בקשה: אנא ממך, עשה לי